

[Arbejds- og Socialministeren.]

skulde kunne tiltræde Konventionen, at opfordre saadanne Lande til at deltage i de i Konventionen omhandlede Udvalg.

I Overensstemmelse med dette Udkast er der, samtidig med at Konventionen undertegnedes, tillige undertegnet en Protokol, til hvis Tekst der henvises.

Ved at stille den offentlige Arbejdsanvisning til Raadighed for de arbejds-søgende skaber Konventionen Mulighed for en større Planmæssighed i Udvekslingen af Arbejdskraft end hidtil, hvilket baade vil have Betydning under den nu herskende Knaphed paa Arbejdskraft og under Forhold, hvor der i de kontraherende Lande eller i et af disse findes større Ledighed.

I Forholdet mellem Danmark og Sverige har man allerede gennem det sidste Aars Tid praktiseret et Samarbejde mellem Arbejdsanvisningsmyndighederne efter de i Konventionen fulgte Retningslinier. En Ratifikation af Konventionen vil imidlertid ikke blot betyde en Godkendelse heraf, men vil ogsaa have Betydning, fordi der derved tilvejrbringes Hjemmel til at nedsætte de to i Konventionen omhandlede Fællesudvalg vedrørende Arbejdsmarkedet og øget Gensidighed inden for den nordiske Socialforsikring og anden social Lovgivning, hvorved bemærkes, at de øvrige nordiske Lande som udtrykkelig udtalt i Protokollen har Adgang til at deltage i disse Udvalgs Arbejde.

Under Henvisning hertil, og idet Arbejds- og Socialministeriet maa anse det for ønskeligt, at Danmark ved at ratificere den saaledes afsluttede Konvention bidrager til at videreføre det nordiske Samarbejde inden for Arbejds- og Sociallovgivningen, tillader jeg mig at forelægge nærværende Forslag til det høje Tings velvillige og hurtige Behandling.

Josef Andersson: Det Forslag til Rigsdagsbeslutning vedrørende Afslutningen af en Konvention mellem Danmark og Sverige om Formidling af Arbejdskraft, som her foreligger til Behandling, vil jeg gerne paa min Gruppes Vegne anbefale.

Da den højtærede Arbejds- og Socialminister har redegjort for Indholdet af Konventionen, finder jeg ingen Anledning til at komme nærmere ind paa de enkelte Bestemmelser i den. I en Tid, hvor Samarbejde og Forstaaelse mellem Folkene er mere paakrævet end nogen Sinde, er der Grund til at omfatte alle de Bestræbelser, der tager Sigte paa at fremme det mellemfolkelige Samarbejde, med den varmeste

Sympati. Derfor maa den foreliggende Konvention mellem den danske og den svenske Regering om Formidlingen af Arbejdskraft ligesom alt, hvad der kan bidrage til at lette Forbindelsen og styrke Samhørigheden mellem de nordiske Folk, hilses med Glæde.

Konventionen, der er et Led i Bestræbelserne for at tilvejebringe et fællesnordisk Arbejdsmarked, kan vel ikke, saadan som Forholdene nu har udviklet sig med Mangel paa Arbejdskraft, faa stor praktisk Betydning med Hensyn til Formidling af Arbejdskraft lige for Tiden; men det glædelige er, at den nedbryder nogle af de Skranker for det frie Samkvem mellem Landene, som i de senere Aar har været bygget op med Bestemmelser om Forbud mod Udrejse og mod at tage Arbejde uden Arbejdstilladelse o. s. v. Der er vel ikke megen Sandsynlighed for, at vi kan faa de gamle Forhold tilbage, hvor unge Arbejdere frit kunde rejse ud og tage Arbejde i de forskellige Lande og vende tilbage berigede med Indtryk og Belæring, som kunde komme dem til gode senere i Livet. Men naar dette ikke er muligt, er Bestræbelserne for at skabe et fællesnordisk Arbejdsmarked og et udvidet nordisk Samarbejde dobbelt paaskønnelsesværdige. Jeg vil derfor udtale Ønsket om, at det Arbejde, som her er paabegyndt for øget Gensidighed inden for den nordiske Arbejds- og Sociallovgivning, maa faa en resultatrig Udvikling.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa min Gruppes Vegne anbefale Forslaget til Vedtagelse i det høje Ting.

Nielsen-Man: Det her foreliggende Forslag til Rigsdagsbeslutning angaaende en Konvention mellem Danmark og Sverige om Formidling af Arbejdskraft er jo let overskueligt. Selve Forslaget bestaar kun af halvtredie Linie, men det er alligevel et stort Problem, der her tages op og delvis løses. Rigsdagen kan kun med Glæde se paa dette Stykke praktisk nordisk Samarbejde.

I og for sig finder jeg det beklageligt, at det hidtil kun er Danmark og Sverige, der har tiltraadt denne Konvention, og at de øvrige nordiske Lande ikke er med allerede nu, selv om jeg maa erkende, at disse, særlig Norge og Finland, har haardt Brug for deres egen Arbejdskraft til Genopbygningen. Maaske mest af forsyningsmæssige Grunde vil det vel fortrinsvis være Sverige, der høster godt af Aftalen, saa længe der hersker Mangel paa Arbejds-